

Hoofdstuk 24

Lieve kleinkinderen,

Jullie weten dat omie en ik vroeger in Musselkanaal een groot pleeggezin hebben gehad. Eén van onze pleegzoons kwam uit een ver buitenland. In ons pleeggezin woonden ook kinderen met een verstandelijke beperking. Op een keer zei die pleegzoon uit het buitenland tegen ons dat in zijn geboorteland geen kinderen met een verstandelijke beperking werden geboren. Hij had ze in zijn eigen land nooit gezien. Nee, dat klopt. In veel arme landen worden mensen met een verstandelijke beperking en ook psychiatrische patiënten veilig opgeborgen (opgesloten) in gesloten inrichtingen. Dat gebeurde vroeger in de tijd van Jezus ook.

Hoofdstuk 24 - Het legioen van Satan Marcus 5 : 1 - 20

In het land van Décapolis - deze naam betekent tien-steden-land - aan de andere kant van het meer, woonden in de tijd van Jezus geen Israëlieten meer. Vooral de inwoners van Gadara, de hoofdstad, waren echte Hellenisten. Zij geloofden in de goden van de Grieken en vereerden die. Verachtelijk keken ze neer op het volk van de Joden met hun onbegrijpelijke zeden en gewoonten en hun geloof in één God.

Niet ver van het meer van Galiléa, dat ook wel het meer van Genézareth wordt genoemd, lag het kleine stadje Gerasa. Vanaf het meer liep een weg, vrij hoog in de heuvels, daar naar toe. In die heuvels waren grotten gemaakt die gebruikt werden als begraafplaatsen voor overleden mensen.

In de tijd waarin dit bijbelverhaal zich afspeelde woonde in die grotten een man die bezeten was door boze geesten. Wij zouden hem nu vergelijken met een heel zwaar psychiatrische patiënt.

Deze man had het verschrikkelijk zwaar want niet één, maar veel boze geesten hadden deze man in bezit genomen en zij lieten hem dingen doen die heel erg waren. Geen wonder dat men doodsbang was voor hem was. Veel reizigers had hij aangevallen en hen beroofd. En dat lieten de mensen van Décapolis niet op zich zitten. Nee, jonge sterke mannen uit de stad hadden hem meerdere keren gevangen genomen en vastgebonden met kettingen. Ja, de laatste keer zelfs met koperen boeien. Maar niets hielp. Als deze man, deze psychiatrische patiënt weer een 'woedeaanval' kreeg, rukte hij zich los en vluchtte de heuvels in. Niemand durfde meer bij hem in de buurt te komen.

En zo leefde deze man daar hoog in de heuvels als een wild dier in de grotten, de begraafplaatsen van de overleden mensen in dat land.

En nu was Jezus met zijn leerlingen in dit land Décapolis. Tussen de graven door liepen ze richting Gadara, de hoofdstad van dit land.

Jezus was hier in dit land gekomen niet alleen om uit te rusten, maar ook om met zijn discipelen te praten over zijn lijden, dat moest komen en waar zijn leerlingen nog zo weinig van begrepen. En waar kon dat beter dan hier in dit heuvelland, waar geen mens hem kende en waar hij door de grote massa met rust gelaten zou worden?

Ook de discipelen waren blij dat ze hier met Jezus waren. Het was voor het eerst sinds weken dat zij hun Meester voor zich alleen hadden.

Maar zelfs nu ze Jezus helemaal voor zich alleen hadden waren ze niet echt blij. Nee, ze konden niet vergeten dat dit land waar ze nu waren, vroeger bij hun land Israël had gehoord. En hier woonden nu heidenen!

Terwijl ze naar Jezus luisterden keken ze steeds naar die andere heuvel verderop, waar ze een grote kudde varkens zagen. Varkens!

Er waren geen dieren zo onrein als varkens. En deze varkens waren hoogstwaarschijnlijk ook nog gewijd aan Zeus, de oppergod van de Grieken. Hoe was het in vredesnaam mogelijk dat zoiets hier kon gebeuren...

Met een schuin oog keken ze naar Jezus. Hoe lang zou het nog duren voordat Jezus zijn Koninkrijk in Israël zou stichten en het land zou zuiveren van alles wat onrein en niet naar Gods wil was?

Plotseling bleven ze erg geschrokken staan. Tussen de graven vandaan kwam al schreeuwend en vloekend en met de vuisten omhoog een man naar hen toelopen. Wilde hij hen aanvallen? Toen deze man dichterbij kwam zagen ze dat het een waanzinnige was. Zijn gezicht was vertrokken van blinde haat en hij had bijna geen kleren aan.

De discipelen durfden niet verder te gaan. Als deze waanzinnige hen wilde aanvallen en hen kwaad wilde doen, waar konden ze heen vluchten?

Alleen de Here Jezus was niet bang. Hij liep naar de man toe en keek hem strak en dwingend recht in de ogen. En de waanzinnige? Hij kon geen stap meer verzetten. Nog stond hij te trillen op zijn voeten, nog was zijn gezicht verwrongen van kwaadheid. Maar zijn armen die hij zojuist nog dreigend omhoog had gehouden, hingen nu slap naast zijn lichaam. Plotseling liet hij zich voor de voeten van Jezus op de grond vallen en begon hij te schreeuwen: 'Wat heb jij met ons te maken? **Jij Jezus, Zoon van de allerhoogste God?** Laat ons met rust! Ik smeed je, doe ons geen pijn.'

Door wat deze man zei wist Jezus hoe erg hij in de macht van satan was. Deze man kende Jezus niet. Had zelfs nog nooit van hem gehoord en toch noemde hij Jezus 'de Zoon van de allerhoogste God'.

Het waren de démonen die bang voor Jezus waren en die deze waanzinnige dwongen om Jezus een gunst te vragen. Om die reden zei de man niet van 'ik',

maar van ‘ons’. Niet deze man, maar de boze démonen vroegen aan Jezus om met rust gelaten te worden.



Alleen de Here Jezus was niet bang.

Jezus keek indringend naar deze arme man, die zo lang in de macht van de satan was geweest. En om hem te verlossen van de boze démonen vroeg Jezus hem: ‘Wat is je naam? Hoe heet je?’

De waanzinnige keek Jezus aan. Zijn naam? Lang geleden moest hij een naam hebben gehad. Maar hij wist het niet meer. Te lang was hij in de macht van de boze démonen geweest.

Luid schreeuwde hij: ‘Ik heet Legioen, want er zit een leger kwade geesten in mij.’

De Here Jezus kreeg diep medelijden met deze waanzinnige. Een leger van de Romeinen bestond uit tienduizend soldaten. En een heel legermacht van satan zat in deze man die aan zijn voeten lag. En ineens dacht Jezus aan de vorige avond, toen de satan een andere legermacht op hem had losgelaten: de hoge golven op het meer die hem wilden verdrinken terwijl hij sliep. Maar ook nu zouden de démonen het niet winnen. Rustig, als iemand die van te voren zeker weet dat hij de strijd gaat winnen, sprak Jezus: ‘Ik gebied jullie, ga weg uit deze man.’

De démonen wisten dat zij na dit machtswoord van hun grote Tegenstander Jezus, de slag verloren hadden. Niet door de vuisten dan deze waanzinnige zouden ze Jezus kunnen vermoorden. Ze zouden zelfs niet langer in deze arme man mogen wonen. Maar eerst nog zou deze waanzinnige mens voor hen, voor de démonen van de duivel, om een gunst moeten vragen bij hun vijand Jezus. En weer begon deze waanzinnige te schreeuwen: ‘Stuur ons alstublieft niet weg uit dit gebied. Laat ons niet in de afgrond vallen. Het is onze tijd nog niet om gepijnigd te worden. Mogen wij in die varkens gaan die daar op die heuvel zijn, vlak bij het meer?’

De discipelen begrepen niet waarom Jezus toestemming gaf. Was het om de waanzinnige te laten zien dat hij echt verlost was van de démonen? Dat hij nooit weer bang voor hen hoefde te zijn?

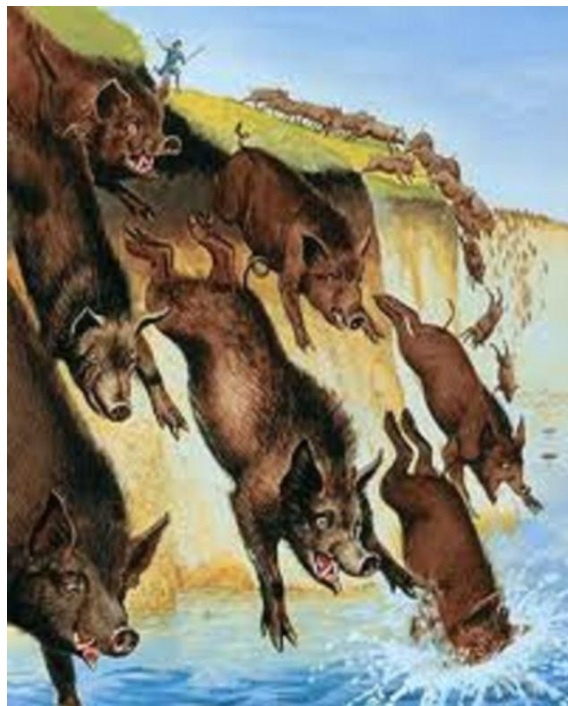
Of was het om de mensen van Décapolis te laten zien dat er belangrijker zaken zijn dan vee en geld?

Of was het omdat hij hen wilde straffen dat zij het oude land van God ontwijfd hadden met hun onreine varkens?

In ieder geval hoorden ze Jezus zeggen: ‘Dat vind ik goed.’

Nauwelijks had Jezus deze woorden gezegd of het wonder gebeurde. De discipelen zagen hoe voor hun ogen deze ‘waanzinnige’ veranderde in een man, die niet meer bang was. Alle haat verdween en zijn ogen straalden van grote blijdschap. Rustig ging hij bij Jezus zitten en voor het eerst na al die jaren glimlachte hij weer.

Maar op datzelfde ogenblik gingen de démonen in de varkens die volkomen gek werden, ja bezeten. Gillend kwam de hele kudde varkens in beweging en stormde in paniek de heuvel af naar beneden, richting het meer. De hevig geschrokken herders probeerden de varkens nog te keren, maar hoe ze ook met hun knuppels op de varkens insloegen, het hielp niets. Ze mochten nog blij zijn dat ze niet door de varkens onder de voet werden gelopen. Wanhopig zagen ze hoe alle varkens naar beneden storten en in het meer verdronken.



Wanhopig zagen ze hoe alle varkens naar beneden storten

Toen het gegil van de varkens voorbij was hoorden de leerlingen van Jezus nog lange tijd het luide gejammer van de herders, die naar de stad en de dorpen in de omgeving liepen om het slechte nieuws van alle dode varkens te vertellen.

Diezelfde ochtend nog kwamen de mensen uit de omgeving naar Jezus toe om te zien wat er van dat vreemde verhaal van de herders waar was. Op het eerste gezicht viel het gewoon een beetje tegen. In plaats van een machtige ‘tovenaar’ in een fel gekleurde jas stond daar een man in een heel eenvoudig witte mantel tussen een groepje Galileeërs. Men zag niets bijzonders aan hem.

Was deze man nu die ‘geestenbezweerder’ die de démonen vanuit de waanzinnige in de varkens had gedreven? Was deze man er verantwoordelijk voor dat hun varkens, hun offerdieren voor Zeus, allemaal in het meer verdronken waren? Het was bijna niet te geloven...

Maar toen ze dichterbij kwamen en de man die man die gisteren nog bezeten was geweest door veel boze geesten nu rustig aan Jezus voeten zagen zitten, ja toen kwamen ze toch wel onder de indruk van Jezus macht.

Was dit nu dezelfde man die ’s nachts in de grotten sliep, voor wie zelfs koperen boeien niet sterk genoeg waren?

Ja, iemand die deze waanzinnige kon genezen moest wel een groot profeet zijn. Je kreeg zelfs de neiging om ook aan zijn voeten te gaan zitten en te luisteren naar wat hij te zeggen had.

Maar dat duurde niet lang. Toen ze even later verder liepen en vanaf een hoge heuvel al hun verdronken varkens in het water van het meer zagen drijven, werden ze des duivels, zo kwaad! Als die Jezus dan zo nodig kwade démonen uit moest drijven, waarom stuurde hij ze dan precies in hun dure varkens? Een groot kapitaal was nu verloren gegaan. Meer dan twee duizend varkens dreven daar dood in het water. Maar dat kon je nu juist verwachten van een Jood die een grote afkeer van varkens had.

Natuurlijk durfden ze Jezus geen verwijten te maken, maar hoe kreeg je hem zo snel mogelijk het land uit voordat er nog meer van dit soort grote kapitaalvernietigingen plaats vond? Ze moesten er niet aan denken dat Jezus verder het land in zou gaan en alles zou zuiveren wat niet strookte met die rare Joodse zeden en gebruiken. Ze hadden nu al meer dan genoeg schade. Als ze het hem vriendelijk zouden vragen, zou die Jezus dan misschien uit zichzelf weer vertrekken?

En zo kwamen deze mensen bij Jezus en vroegen ze hem of hij hun land wilde verlaten. En dat, terwijl hij één van hen uit de macht van satan verlost had.

Beseften ze wel wat ze aan Jezus vroegen? Nee, ik denk het niet. Hun onreine en dure varkens waren voor hen veel belangrijker dan de blijde boodschap van God, die Jezus ook aan hen wilde vertellen.

Jezus werd niet boos op deze mensen. Als zelfs zijn eigen volk, de Joden hem niet aan wilde nemen als Gods Zoon, hoe zou hij dan boos worden op deze blinde heidenen?

Jezus riep zijn leerlingen en bedroefd ging hij hen voor terug naar het schip. De mannen van Gerasa zouden geen ‘last’ meer van hem hebben.

En toch was er in dit land van de Gadarenen één iemand die Jezus liever had dan alle schatten hier op deze wereld. Toen Jezus met zijn discipelen weg wilde varen kwam de man die bezeten was geweest door veel démonen naar Jezus toe en vroeg of hij mee mocht en een leerling van Jezus mocht worden.

Jezus werd erg blij toen hij deze man hoorde. Hij wist hoe blij en dankbaar deze man was. Maar hem meenemen naar Galilea? Nee, dat kon niet. Wanneer de Zeloten, dat zijn de verzetsstrijders in Israël, van deze man zouden horen wat Jezus bij hem gedaan had, dan zou dat te veel ophef en spanning veroorzaken. De Zeloten wilden maar wat graag een Koning die opruiming zou houden wat betreft onreine varkens en démonen. Ze zouden Jezus dan misschien zelfs met geweld Koning van Israël willen maken. Nee, deze Zeloten begrepen niet dat Jezus op aarde was gekomen *om te dienen en niet om te heersen*. Het was beter dat deze man in zijn eigen land bleef bij zijn eigen volk. Om die reden zei Jezus heel vriendelijk: 'Nee, ik wil dat je teruggaat naar je huis en je familie. Vertel hun wat de Heer voor jou gedaan heeft en hoe goed hij voor jou is geweest.' Het was wel een grote teleurstelling voor deze bevrijde en genezen man. Maar omdat hij Jezus lief had, deed hij direct wat tegen hem gezegd was: in alle dorpen en steden van Décapolis vertelde hij dat Jezus hem genezen, ja verlost had van veel démonen.